

Sygn. akt III KRS 39/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania K. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 19 marca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w R., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 723,

z udziałem: Ł. L. i D. W.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 sierpnia 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 19 marca 2014 r. nr [...] /2014 postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskami o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w R., kandydatury: Ł. L. - prokuratora prokuratury rejonowej i D. M. W. – adwokata i nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do

pełnienia urzędu na tymże stanowisku kandydatury: O. M. B. C. - referendarza sądowego; E. M. B. - referendarza sądowego; A. M. C. - asystenta sędziego; P. C. - prokuratora prokuratury rejonowej; J. D. D. S. - prokuratora prokuratury rejonowej; P. T. G. - asystenta sędziego; M. S. G. - asystenta sędziego; J. J. - asystenta sędziego; I.K. - referendarza sądowego; E. K. - radcy prawnego; A. M. K. - asystenta sędziego; A. M. L. - asystenta sędziego; A. M. L. C. - asystenta sędziego; D. P. P. - referendarza sądowego; J. S. R. - asystenta sędziego; M. S. - asystenta sędziego; J. A. S. - asystenta sędziego; J. T. - asystenta sędziego; K. J. W. - asystenta sędziego oraz umorzyć postępowanie w stosunku do K. C..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, iż na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w R. swoje kandydatury zgłosiły 22 wyżej wymienione osoby. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa udzielił rekomendacji kandydaturze Ł. L. i D. M. W.

Ł. L. urodził się w 1976 r. w W.. Studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) ukończył w 2001 r. z wynikiem dobrym. Po odbyciu aplikacji prokuratorskiej w okręgu Prokuratury Okręgowej w R., złożył w lutym 2005 r. egzamin prokuratorski z wynikiem ogólnym dobrym. Z takim samym wynikiem ukończył w 2011 r. także studia podyplomowe na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) w zakresie procesu karnego z wynikiem dobrym. Z dniem 1 kwietnia 2006 r. został mianowany na stanowisko asesora Prokuratury Rejonowej w R. dla miasta R.. W dniu 8 listopada tego samego roku przeniesiony został na stanowisko asesora Prokuratury Rejonowej w K., a w dniu 3 listopada 2007 r. – ponownie na stanowisko asesora Prokuratury Rejonowej w R.. Od 1 stycznia 2009 r. pełnił czynności asesorskie w Prokuraturze Rejonowej w R., a z dniem 1 kwietnia tego roku powołany został na stanowisko prokuratora tej jednostki. Od 17 października 2012 r. wykonuje swoje czynności w dziale „3 Ds” prowadzącym śledztwa. Z oceny kwalifikacyjnej wynika, że w ramach swoich obowiązków kandydat m.in. prowadził postępowania przygotowawcze, występował z aktami oskarżenia, wydawał lub zatwierdzał postanowienia o umorzeniu dochodzenia i śledztwa bądź o odmowie wszczęcia postępowania oraz wnosił apelacje do sądów. Treść postanowień wraz z ich uzasadnieniami o umorzeniu śledztwa lub dochodzenia, albo o odmowie wszczęcia postępowania karnego, wskazuje na

wnikliwe i rzeczowe badanie przedmiotu postępowania. Decyzje merytoryczne podejmowane przez kandydata nie budzą wątpliwości, albowiem zostały logicznie i przekonująco uzasadnione wraz ze wskazaniem odpowiedniej podstawy prawnej. Jak zaznaczył sędzia wizytator - niejednokrotnie były to sprawy wymagające znajomości innych dziedzin prawa. Akty oskarżenia sporządzane przez opiniowanego odpowiadają wymogom formalnym określonym w art. 332 i art. 333 k.p.k. Co istotne, przy wielu analizowanych sprawach zamieszczone zostały uwagi wizytatora wskazujące na wyjątkowe i pozytywne aspekty pracy kandydata. Dotyczyły one m.in. sprawności postępowania, prowadzenia właściwych czynności, czy formułowania ocen w sporządzanych postanowieniach lub środkach odwoławczych. Kandydat prowadził również postępowania w sprawach należących do kategorii spraw trudnych i zawiłych. Także w tym aspekcie sędzia wizytator podkreślił niezwykłą sprawność prowadzonych postępowań. Jako prawnik, kandydat dysponuje warsztatem praktyka z zakresu prawa karnego oraz szeregiem przydatnych w służbie sędziowskiej umiejętności i doświadczeń. Sędzia wizytator podkreślił pracowitość kandydata, sprawność i szybkość prowadzonych przez niego postępowań oraz aktywne uczestnictwo w posiedzeniach sądowych. Stwierdził, że opiniowany opanował w wysokim stopniu przepisy prawa karnego materialnego i procesowego oraz umiejętność właściwego doboru orzecznictwa sądowego do zaistniałej sytuacji. Posiada bardzo dobre opinie przełożonych, jest osobą o wysokiej kulturze osobistej, taktowną i uczynną. Podkreślając bardzo wysoki poziom pracy kandydata oraz jego cechy osobiste i doświadczenie zawodowe, sędzia wizytator pozytywnie zaopiniował jego kandydaturę na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Podczas posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w R. w dniu 3 lutego 2014 r. Ł. L. otrzymał 1 głos „za” i 5 głosów „przeciw”, z 5 punktową mocą poparcia, zaś na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu R. w dniu 7 lutego 2014 r. uzyskał on 24 głosy „za”, 35 głosów „przeciw” i 3 głosy nieważne z 95 punktową mocą poparcia.

Z kolei D. M. W. urodził się w 1977 r. w Z.. Studia prawnicze na Wydziale Prawa, [...] Uniwersytetu (...) w L. ukończył w 2001 r. z wynikiem dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w R. złożył we wrześniu 2006 r. egzamin sędziowski z łączną oceną dobrą. Od 1 listopada 2006 r. do 7

października 2008 r. zatrudniony był na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w R.. Od 1 maja 2009 r. kandydat wykonuje zawód adwokata w Kancelarii Adwokackiej w R.. Sędzia wizytator wysoko ocenił jego pracę i kwalifikacje merytoryczne. Wykaz spraw cywilnych, w których kandydat podejmował czynności procesowe, obejmuje sprawy rozpoznawane w wydziałach cywilnych, rodzinnych i nieletnich, gospodarczych i pracy sądów rejonowych, jak również w wydziałach cywilnych oraz pracy i ubezpieczeń społecznych sądów okręgowych. Redakcja pism inicjujących postępowanie w danej sprawie była pod każdym względem prawidłowa. Sposób formułowania żądania i przytaczanie okoliczności faktycznych na ich uzasadnienie, jak i wniosków składanych stosownie do rodzaju sprawy wskazuje zdaniem sędziego wizytatora na profesjonalizm kandydata. Także terminowość podejmowanych czynności procesowych nie budzi żadnych zastrzeżeń. Sędzia wizytator dokonując analizy poszczególnych stadiów postępowania w sprawach, w których kandydat podejmował czynności reprezentowanej przez siebie strony, stwierdził dopełnienie przez niego należytej staranności wymaganej od profesjonalisty. Wnoszone przez niego apelacje czyniły zadość wymaganiom stawianym dla pism procesowych i spełniały stosowne wymagania szczególne. Przedstawiony sędziemu wizytatorowi do analizy zakres i rodzaj spraw, w których kandydat podejmował czynności procesowe, świadczy niewątpliwie o jego ugruntowanej wiedzy z różnych dziedzin prawa. Zdaniem sędziego wizytatora, kandydat ten posiada wszystkie niezbędne wymogi uprawniające go do powołania na stanowisko sędziego. Dotychczasowy przebieg pracy, w tym również na stanowisku asystenta sędziego, jednoznacznie wskazuje na posiadanie przez kandydata wysokich kwalifikacji prawniczych z zakresu prawa cywilnego. Nabyte w czasie praktyki adwokackiej doświadczenie zawodowe niewątpliwie pozwoli na prawidłowe pełnienie urzędu sędziego. Z kolei analiza spraw karnych, w których brał on udział, dowiodła merytorycznego przygotowania kandydata oraz skuteczności podejmowanych przez niego czynności. Opiniowany występował w sprawach należących do trudnych, zawiłych, o wysokim ciężarze gatunkowym, jak również obszernych pod względem liczby oskarżonych. Sędzia wizytator ocenił kandydata jako osobę pracowitą i dokładną. Ponadto uznał, że kandydat opanował na wystarczającym poziomie przepisy karnego materialnego i

procesowego oraz znajomość orzecznictwa sądowego. Na posiedzeniu Kolegium Sądu Okręgowego w R. w dniu 3 lutego 2014 r. oddano za kandydaturą D. M.W. 5 głosów „za” i 1 głos „przeciw”, z łączną mocą poparcia 25 punktów, zaś Zgromadzenie Ogólne Sędziów Okręgu R. w dniu 7 lutego 2014 r. zaopiniowało jego kandydaturę następującym stosunkiem głosów: 36 „za”, 24 „przeciw” i 2 głosy nieważne, z łączną mocą poparcia 166 punktów.

Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej najlepszymi kandydatami spośród wszystkich uczestników postępowania ubiegających się o dwa wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w R. są wymienione wyżej osoby. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe i życiowe rekomendowanych przez Zespół kandydatów. Podkreśliła, że Ł. L. jest prokuratorem z wieloletnim stażem, stale doskonalącym swoje umiejętności poprzez uczestnictwo w kursach i szkoleniach, a ostatnio na studiach podyplomowych. Cieszy się uznaniem i szacunkiem w środowisku zawodowym. Swoje obowiązki wykonuje z dużym zaangażowaniem, wykazując się przy tym bardzo dobrą znajomością judykatury oraz poglądów doktryny. Postawa tego kandydata znajduje odzwierciedlenie w wysokim poziomie opracowanych przez niego decyzji merytorycznych i świadczy o jego dużej odpowiedzialności. Kandydat w sposób wnikliwy sprawuje nadzór nad pracą funkcjonariuszy, odznaczając się przy tym dużą stanowczością i decyzyjnością. Postępowania przygotowawcze są prowadzone przez niego sprawnie i prawidłowo, a wnoszone przez niego środki odwoławcze cechują się profesjonalizmem, z powołaniem właściwych zarzutów i wniosków. Mając na uwadze dotychczasowe efekty pracy kandydata oraz jego predyspozycje osobiste do sprawowania funkcji sędziego, Krajowa Rada Sądownictwa zdecydowała o jego wyborze na jedno z dwóch wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Rejonowym w R.. Odnośnie natomiast D. M. W. Rada podkreśliła, że jest wykształconym i kompetentnym prawnikiem. Zawód adwokata wykonuje w sposób budzący szacunek i uznanie w środowisku zawodowym. Kandydat ten stale angażuje się w działalność samorządu adwokackiego. W latach 2010 — 2013 był sędzią Sądu Dyscyplinarnego, a w 2013 r. Zgromadzenie Izby Adwokackiej w R. wybrało go do składu Okręgowej Rady Adwokackiej w R., w której pełni funkcję sekretarza. Zdobyte w trakcie

praktyki adwokackiej doświadczenie umożliwi mu prawidłowe wykonywanie obowiązków sędziego. Na uznanie zasługuje przede wszystkim rozległa wiedza prawnicza kandydata, bardzo dobra znajomość orzecznictwa sądowego oraz stanowisk doktryny. Obaj kandydaci legitymują się dużym doświadczeniem zawodowym i życiowym, wynikającym z wydajnej, rzetelnej, wzorowej i intensywnej pracy. Odznaczają się też łatwością w podejmowaniu decyzji, stanowczością, starannością, sumiennością i obowiązkowością, które to cechy wskazują na predyspozycje do sprawowania urzędu sędziego.

Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że niższe poparcie uzyskane przez Ł. L. na Kolegium Sądu Okręgowego w R. nie osłabia jego kandydatury. Kandydat ten uzyskał natomiast wysoką liczbę głosów „za” na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Okręgu R.. Wyższe poparcie tego organu uzyskali jedynie: O. M. B. C. (28 głosów „za”, 31 głosów „przeciw”, 3 głosy nieważne, suma mocy poparcia - 122 pkt.), P. T. G. (31 głosów „za”, 27 głosów „przeciw”, 4 głosy nieważne, suma mocy poparcia — 145 punktów), J. S. R. (35 głosów „za”, 24 głosy „przeciw”, 3 głosy nieważne, suma mocy poparcia - 174 punkty), K. J. W. (39 głosów „za”, 22 głosy „przeciw”, 1 głos nieważny, suma mocy poparcia - 173 punkty). O. M. B. C. oraz P. T. G. zostali przedstawieni z wnioskami o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w innych równolegle toczących się postępowaniach nominacyjnych. Odnośnie J. S. R. Rada podkreśliła, że kandydatka uzyskała jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w R. (6 głosów „za”, z mocą poparcia 36 punktów) oraz wysokie poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu R., ukończyła studia prawnicze z wynikiem dobrym, jednak egzamin sędziowski w 1999 r. złożyła na łączną ocenę dostateczną. Krajowa Rada Sądownictwa dokonując wyboru najlepszych kandydatów w tym postępowaniu miała na uwadze także stopień trudności wykonywanych przez asystentów sędziów, referendarzy sądowych, prokuratorów, radcę prawnego i adwokata zadań i obowiązków służbowych. Niewątpliwie - zdaniem Rady - w tym postępowaniu największe uznanie zdobyły wyniki pracy prokuratora Ł. L. i pana adwokata D. M. W.. K. J. W. także uzyskała wysokie poparcie organów samorządu sędziowskiego w tym, Kolegium Sądu Okręgowego w R., które udzieliło jej 5 głosów poparcia, przy 1 głosie „przeciw”, z mocą poparcia 27 punktów. Kandydatka ta legitymuje się oceną dobrą ze studiów prawniczych,

które ukończyła w 2004 r. oraz oceną dostateczną plus z egzaminu sędziowskiego uzyskaną w 2007 r. Jej praca oceniona została pozytywnie, jednakże walory merytoryczne nie są aż tak wysokie, jak w przypadku kandydatów wskazanych z wnioskami o powołanie na stanowisko sędziego.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 19 marca 2014 r. na Ł. L. oraz D. M. W. oddano po 15 głosów „za”, udzielając poparcia tym kandydatom, natomiast pozostali kandydaci nie uzyskali wymaganej bezwzględnej większości głosów. Krajowa Rada Sądownictwa umorzyła postępowanie w stosunku do K. C. wobec cofnięcia przez tę kandydatkę zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie.

Od powyższej uchwały odwołanie złożyła K. W.. Uchwale zarzuciła naruszenie: 1/ art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714 ze zm.) i § 17 ust. 7 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M. P. Nr 72, poz. 712), przez przeprowadzenie głosowania zespołu Krajowej Rady Sądownictwa w sposób niezgodny z tymi przepisami (głosowanie bez obecności wszystkich członków zespołu), co miało istotny wpływ na treść uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienie wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego; 2/ art. 57e ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.), przez niedołączenie do oceny kwalifikacji kandydata Ł.L. okresowych ocen oraz indywidualnych planów rozwoju zawodowego prokuratora, o których mowa w art. 62g ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (jednolity tekst: Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599 ze zm.); 3/ art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i art. 57i Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy i dokonania prawidłowej oceny kwalifikacji zawodowych kandydata z uwagi na brak wszystkich wymaganych art. 57e Prawa o ustroju sądów powszechnych dokumentów odnośnie Ł. L. ; 4/ art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i art. 57i Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, brak prawidłowej oceny kwalifikacji zawodowych pana Ł. L., zawarcie w uzasadnieniu uchwały

wniosków sprzecznych ze zgromadzonym materiałem i wniosków nieznajdujących w nim wystarczającego oparcia z uwagi na niedostrzeżenie sprzeczności w treści oceny kandydata przeprowadzonej przez sędziego wizytatora, nieuwzględnienie wszystkich okoliczności ujętych w tej ocenie, w szczególności wskazanych uchybień, jakich dopuścił się kandydat w prowadzonych postępowaniach, co doprowadziło do uznania wyższości merytorycznej pracy kandydata nad pracą skarżącej i miało istotny wpływ na treść podjętej przez Radę uchwały; 5/ art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i art. 57i Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy i brak prawidłowej oceny kwalifikacji zawodowych D. W. z uwagi na dowolną ocenę zgromadzonych odnośnie kandydata materiałów, wysnucie nieznajdujących w nich oparcia wniosków, jak konkluzji o wykonywaniu przez kandydata zawodu adwokata w sposób budzący szacunek i uznanie w całym środowisku zawodowym, a także posiadaniu przez niego niektórych wskazanych poniżej cech osobowościowych oraz uznaniu wyższości merytorycznej pracy kandydata nad pracą skarżącej, co miało istotny wpływ na treść podjętej przez Radę uchwały; 6/ art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez uwzględnienie przy ocenie kwalifikacji zawodowych D. W. pozaustawowej przesłanki w postaci pełnienia przez kandydata funkcji w samorządzie adwokackim, co stanowi również naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego sądu rejonowego reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazowi dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, gdyż uwzględnienie wskazanej przesłanki jest dyskryminujące dla kandydatów pracujących w innych zawodach prawniczych, w których nie funkcjonuje organizacja samorządowa; 7/ art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego sądu rejonowego reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazowi dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej; 8/ art. 35 ust. 2, a także art. 37 ust. 1 ustawy o

Krajowej Radzie Sądownictwa, przez dokonanie oceny kandydatur bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów; oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy; dokonanie ustaleń nieznajdujących oparcia w zgromadzonym materiale; 9/ art. 42 ust. 1 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez niezamieszczenie w zaskarżonej uchwale uzasadnienia co do przyczyn odmowy przedstawienia kandydatury skarżącej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w R. , uzasadnienie uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia. Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analizę prawidłowości zaskarżonej uchwały rozpocząć wypada od zacytowania treści art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS), zgodnie z którym uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. W myśl art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza

przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia należy stwierdzić, że odwołanie dotyczy punktu 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 marca 2014 r., zawierającego postanowienie o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej prokuratora prokuratury rejonowej Ł. L. i adwokata D. W. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w R. oraz punktu 2 uchwały w zakresie nieprzedstawienia tej treści wniosku w doniesieniu do odwołującej się K. W. Są to jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Co zaś się tyczy podstaw odwołania od uchwały Rady, stanowią je podniesione przez skarżącą zarzuty naruszenia art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 35 ust. 2, art. 37 ust. 1 i art. 42 ust. 1 i 3 ustawy o KRS, art. 57i i art. 57e ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Pozostaje zatem rozważyć zasadność powyższych zarzutów, pamiętając przy tym, że kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 11, poz. 93). W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola

sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS. W żadnym przypadku zakresem kognicji Sądu Najwyższego nie jest natomiast objęta kontrola wcześniejszych etapów procedury konkursowej (w tym rzetelności opinii o kandydatach, sporządzonych przez sędziów wizytatorów) i ocena prawidłowości postępowania niższych organów samorządu sędziowskiego.

Co do samego trybu postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa warto zauważyć, że art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Radę, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. W rozpoznawanym przypadku sytuacja taka nie miała miejsca. Uchwałę podjęto po rozważeniu całokształtu materiału dowodowego sprawy, dotyczącego wszystkich osób biorących udział w konkursie.

Chybiony jest zarzut odwołującej się odnośnie do niekompletności tegoż materiału w odniesieniu do kandydata Ł.L. Prawdą jest, że przepis art. 57e § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm., dalej jako Prawo o ustroju sądów powszechnych) stanowi o obowiązku dołączenia do oceny kwalifikacji ubiegającego się o powołanie do pełnienia urzędu sędziego kandydata zajmującego stanowisko prokuratora okresowych ocen oraz indywidualnego planu rozwoju zawodowego i opinii przełożonych. Nie precyzuje jednak okresu, za jaki należy przedstawić owe oceny i

opinie. Konkluzji tej nie podważa odwołanie do art. 62g ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599 i Nr 240, poz. 1430 oraz 2012 r. poz. 637), gdyż regulacja ta weszła w życie dopiero w dniu 28 marca 2012 r., zaś Ł.L. został prokuratorem w 2009 r. Zgłoszenie jego kandydatury było oparte na wymaganych dokumentach, a sędzia wizytator uznał za miarodajne i wystarczające do sporządzenia oceny kwalifikacji tego kandydata dokumenty dołączone do zgłoszenia. Niestuszny jest też zarzut naruszenia przez Radę przepisu art. 57i Prawa o ustroju sądów powszechnych, przez niewłaściwą analizę kwalifikacji zawodowych Ł. L. wskutek niedostrzeżenia sprzeczności w treści sporządzonej przez sędziego wizytatora oceny kandydata i nieuwzględnienie dostrzeżonych przez autora opinii uchybień w jego pracy. Mimo bowiem ujawnienia pewnych nieprawidłowości w prowadzonych przez opiniowanego postępowaniach, sędzia wizytator wysoko ocenił jego kwalifikacje zawodowe pod kątem przydatności do pełnienia urzędu sędziowskiego. To samo dotyczy kandydatury D. W.. Przepis art. 35 ust. 2 ustawy o KRS nie wyklucza możliwości złożenia przez kandydata opinii dotyczącej jego zaangażowania w działalność samorządu adwokackiego. Nie oznacza to dyskryminacji w procedurze konkursowej osób niebędących adwokatami. Umożliwia natomiast uczestnikom postępowania pełne zaprezentowanie swoich osiągnięć zawodowych.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem naruszenia przez Radę przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o KRS w związku z § 17 ust. 7 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M. P. Nr 72, poz. 712), przez przeprowadzenie głosowania zespołu Krajowej Rady Sądownictwa bez obecności wszystkich członków zespołu, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonej uchwały. Prawdą jest, że w posiedzeniu zespołu uczestniczyło trzech spośród pięciu jego członków, gdy tymczasem powołane przepisy wymagają przyjęcia przez zespół stanowiska w obecności wszystkich członków. Trzeba jednak zauważyć, iż zespół zajmuje stanowisko bezwzględną większością głosów, a w niniejszym przypadku zespół procedujący w składzie trzyosobowym był jednomyślny co do udzielenia rekomendacji kandydaturze Ł. L. i D. M. W.. Zatem nawet gdyby nieobecni członkowie uczestniczyli w posiedzeniu zespołu i głosowali odmiennie, to

rekomendowane osoby otrzymałyby większość głosów. Zarzucane przez odwołującą się uchybienie proceduralne nie miało więc wpływu na wynik sprawy.

Nie można również podzielić zarzutu odwołującej się w kwestii naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy o KRS przez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia. Przepis ten stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określa natomiast wymaganej jego treści. Oczywiste jest, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy. Trzeba więc kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów należy przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie zwyczajcy konkursu. Każdy pozostały kandydat zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie i opinie), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydata wybranego przez Radę i samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki odwołującej się, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy jej kandydatury. Nie przemawiają za tym ani reguły wnioskowania logicznego ani żadne domniemania faktyczne.

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, iż Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrując kandydatury na wakujące stanowiska sędziowskie wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów

należy podkreślić, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualnym pozostaje przy tym ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r. pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie jest jednak konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, jakimi kierowała się Rada podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnych osób z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i dodatkowo wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru zwycięzców konkursu (wyniki studiów i egzaminu zawodowego kandydatów, opis przebiegu ich dotychczasowej pracy zawodowej, analiza kwalifikacji dokona przez sędziów wizytatorów oraz opinie przełożonych). Jednocześnie podkreślono, że te same wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie spełnia łącznie tychże kryteriów w taki stopniu, jak Ł. L. i D. W.. Sama zaś odwołująca się nie

wykazała, aby w zakresie któregośkolwiek przyjętego przez Radę kryterium kwalifikacyjnego prezentowała się lepiej od zwycięzców konkursu, poza poparciem środowiska sędziowskiego.

Warto zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271). W niniejszym przypadku Rada szczegółowo uzasadnia decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP z wnioskami o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego osób z mniejszym od skarżącej poparciem samorządu sędziowskiego, odwołując się do kompleksowej oceny kandydatów, uwzględniającej wszystkie przyjęte kryteria kwalifikacyjne.

Resumując: zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w R. jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy oraz zastosowania jednakowych dla uczestników postępowania i zarazem dozwolonych przepisami prawa kryteriów wyboru. Nie można więc przypisać jej cech dowolności. Czyni to bezzasadnymi zarzuty odwołującej się dotyczące naruszenia w niniejszej procedurze konkursowej przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP i wyklucza dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór zwycięzców konkursu.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.